

opusdei.org

Tema a 11-a: Învierea, înălțarea și a doua venire a lui Isus Cristos

Învierea lui Cristos este un adevăr fundamental al credinței noastre, așa cum spune Sfântul Paul (cf. 1 Cor 15,13-14). Prin acest eveniment, Dumnezeu a inaugurat viața lumii viitoare și a pus-o la dispoziția omenirii.

30.10.2021

1. Cristos a fost îngropat și a coborât în iad

După ce a suferit și a murit, trupul lui Cristos a fost îngropat într-un mormânt nou, nu departe de locul unde fusese răstignit. Sufletul său, în schimb, a coborât în iad.

Înmormântarea lui Cristos demonstrează că a murit cu adevărat. Dumnezeu a rânduit ca Cristos să sufere starea de moarte, adică de separare între suflet și trup (cf. *Catehismul* , 624). În timpul în care Cristos a rămas în mormânt atât sufletul cât și trupul său, despărțiți unul de celălalt prin moarte, au continuat unite persoanei sale divine (cf. *Catehism* , 626).

Pentru că a continuat să aparțină persoanei divine, trupul mort al lui Cristos nu a suferit corupția mormântului (cf. *Catehism*, 627; *Fap*13, 37). Sufletul lui Cristos a coborât în iad. „Iadul» – diferit de

iadul condamnării – constituia starea tuturor celor care, drepti și răi, au murit înainte de Cristos (*Compendiu*, 125). Cei drepti se aflau într-o stare de fericire (se spune că se odihneau în „sânul lui Abraham”), deși încă nu aveau viziunea lui Dumnezeu.

Spunând că Isus a coborât în iad, îl înțelegem prezența Lui în „sânul lui Abraham” pentru a deschide porțile cerului pentru cei neprihăniți care îl precedaseră. „Cu sufletul unit cu persoana sa divină, Isus a ajuns în iad la cei drepti care îl așteptau pe Răscumpărătorul lor pentru a avea acces, în sfârșit, la vederea lui Dumnezeu” (*Compendiu*, 125).

Cristos, cu coborârea Lui în iad, și-a arătat stăpânirea asupra diavolului și a morții, eliberând sufletele sfinte care erau reținute, pentru a-i aduce la gloria veșnică. Astfel, răscumpărarea – care era menită să ajungă la oamenii din toate epocile –

s-a aplicat celor care L-au precedat pe Cristos (cf. *Catehism*, 634).

2. Sens general al glorificării lui Cristos

Glorificarea lui Cristos constă în Învierea și Înălțarea Sa la cer, unde Cristos șade la dreapta Tatălui. Sensul general al glorificării lui Cristos se află în legătură cu moartea sa pe Cruce. Precum prin patima și moartea lui Cristos, Dumnezeu a eliminat păcatul și a împăcat cu Sine lumea, în mod similar, prin învierea lui Cristos, Dumnezeu a inaugurat viața lumii viitoare și a pus-o la dispoziția oamenilor.

Beneficiile mântuirii provin nu numai din Cruce, ci și din Învierea lui Cristos. Aceste roade sunt aplicate oamenilor prin mijlocirea Bisericii și prin sacrameinte. Mai exact, prin Botez primim iertarea păcatelor (a păcatului original și a celor

personale) și omul este îmbrăcat de har cu noua viață a Înviatului.

3. Învierea lui Isus Cristos

„În a treia zi” (a morții sale), Isus a înviat la o nouă viață. Sufletul Lui și trupul, complet transfigurați prin gloria persoanei sale divine, s-au reîntâlnit. Sufletul și-a asumat din nou trupul și gloria sufletului a fost comunicată în întregime trupului. Din acest motiv, „Învierea lui Cristos nu a fost o întoarcere la viața pământească. Trupul său înviat este cel care a fost răstignit și poartă semnele pătimirii sale, dar este de acum părtăș la viața divină cu proprietățile unui trup glorios” (*Compendiu*, 129).

Învierea Domnului este temelia credinței noastre, deoarece atestă incontestabil că Dumnezeu a intervenit în istorie umană pentru a-i salva pe oameni. Și garantează

adevărul a ceea ce Biserica propovăduiește despre Dumnezeu, despre divinitatea lui Cristos și despre mântuirea oamenilor. În schimb, după cum spune Sfântul Paul „dacă Cristos nu a înviat, credința voastră este zadarnică” (1 Cor15, 17).

Apostolii nu au putut să se înșele și să inventeze învierea. În primul rând dacă mormântul lui Cristos nu ar fi fost gol, ei n-ar fi a putut vorbi despre învierea lui Isus; de asemenea, dacă Domnul nu s-ar fi apărut de mai multe ori și la numeroase grupuri de oameni, bărbați și femei, mulți dintre discipoli ai lui Cristos n-ar fi putut s-o accepte, așa cum s-a întâmplat inițial cu apostolul Toma. Și cu mult mai puțin ar fi putut să-și dea viața pentru o minciună. După cum spune Sfântul Paul: „Însă, dacă Cristos n-a înviat, (...) noi suntem găsiți martori falși ai lui Dumnezeu pentru că dăm

mărturie împotriva lui Dumnezeu, spunând că l-a înviat pe Cristos, pe care nu l-a înviat, de vreme ce morții nu învie (*1 Cor*15, 14.15). Și, când autoritățile evreiești au vrut să reducă la tăcere propovăduirea Evangheliei, Sfântul Petru a răspuns: „Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni. Dumnezeul părinților noștri l-a înviat pe Isus, pe care voi l-ați ucis atârându-l pe lemn. (...) Martori ai acestor lucruri suntem noi” (*Fap* 5, 29-30.32).

Pe lângă faptul că este un eveniment istoric, adevărat și confirmat de semne și mărturii, Învierea lui Cristos este un eveniment transcendent deoarece „depășește istoria, ca mister al credinței, deoarece este intrarea omenității lui Isus în gloria lui Dumnezeu” (*Compendiu*, 128). Din acest motiv, Isus înviat, chiar dacă posedă o adevărată identitate fizico-

corporală, nu este supus legilor fizice pământești și doar se folosește de ele precum dorește El: „Isus înviat este în mod suveran liber să se arate discipolilor săi cum și unde vrea și sub înfățișări diferite” (*Compendiu*, 129).

Învierea lui Cristos este un mister al mântuirii. Arată bunătatea și dragostea lui Dumnezeu care răsplătește umilirea Fiului său și care își folosește de atotputernicia sa pentru a umple oamenii cu viață. Isus înviat posedă, în umanitatea sa, plinătatea vieții divine și o comunică oamenilor. „Cel înviat, învingător al păcatului și al morții, este principiul îndreptățirii și al învierii noastre: încă de acum ne dă harul înfierii, care este participare reală la viața Fiului unul-născut; apoi, la sfârșitul timpurilor, el va învia trupul nostru” (*Compendiu*, 131). Cristos este întâiul născut printre morți și noi vom fi înviați de El și în El.

De la Învierea Domnului nostru,
trebuie să dobândim,

a) O credință vie: „Aprinde-ți
credința. – Cristos nu e un personaj
din trecut. Nu este o amintire ce se
pierde în istorie. Trăiește!: *Jesus
Christus heri et hodie: ipse et in
saecula!* – spune Sfântul Paul. – Isus
Cristos ieri, azi și în veci! [i];

b) Speranță: „Nu dispera niciodată.
Mort și aproape putrezit era Lazăr:
Jam foetet, quatrduanus est enim –
miroase, pentru că este îngropat de
patru zile, îi spune Marta lui Isus.
Dacă dai ascultare inspirației lui
Dumnezeu și o urmezi – *Lazare, veni
foras!* – Lazăre, ieși afară! –, te vei
întoarce la Viață” [ii];

c) Dorință ca harul și caritatea să ne
transforme, conducându-ne să trăim
viață supranaturală, care este viața
lui Cristos: căutând să devenim cu
adevărat sfinți (cf. *Col 3, 1 și ss*).
Dorință de a ne curăța păcatele prin

sacramentul Pocăinței, care ne face să ne ridicăm la viața supranaturală – dacă l-am fi pierdut din cauza păcatului de moarte – și să începem din nou: *nunc coepi* (Ps 76, 11).

4. Înălțarea glorioasă a lui Cristos: „S-a suit la ceruri, șade de-a dreapta lui Dumnezeu, Tatăl atotputernicul”

Înălțarea glorioasă a lui Cristos cuprinde Suirea sa la cer, care s-a produs la patruzeci de zile de la Învierea sa (cf. *Fap* 1, 9-10) și a lui înscăunare glorioasă în ceruri, pentru a împărtăși, ca și om, slava și puterea Tatălui și pentru a se arăta ca Domnul și Regele creației.

Când mărturisim în acest articol al Crezului că Cristos „șade de-a dreapta Tatălui”, se înseamnă prin această expresie „slava și cinstea

dumnezeirii în care Cel care exista ca Fiu al lui Dumnezeu mai înainte de toți vecii ca Dumnezeu și consubstanțial Tatălui s-a așezat cu trupul după ce s-a întrupat și după ce trupul lui a fost preaslăvit [iii].

Odată cu Înălțare, misiunea lui Cristos se încheie trimiterea Lui mântuitoare printre noi în trup uman. Era necesar ca, după Învierea Lui, Cristos să mai fie prezent printre oameni, spre a-și arăta noua viață și a completa formarea ucenicilor. Dar această prezență se va încheia în ziua Înălțării. Cu toate acestea, deși Isus se întoarce la cer cu Tatăl, El rămâne printre noi în diferite feluri și în principal în mod sacramental, prin Sfânta Euharistie.

Înălțarea este un semn al noii stării a lui Isus. Urcă pe tronul Tatălui ca să-l împărtășească, nu numai ca Fiul etern al lui Dumnezeu, ci și ca om adevărat, biruitor al păcatului și al

morții. Gloria pe care a primit-o în mod fizic odată cu Înviere este acum completată cu întronarea sa publică în ceruri ca Stăpân al creației împreună Tatăl. Isus primește tributul și lauda locuitorilor din ceruri.

Deoarece Cristos a venit pe lume pentru a ne răscumpăra de păcat și ne conduce către comuniunea desăvârșită cu Dumnezeu, Înălțarea lui Isus inaugurează intrarea omenirii în cer. Isus este Capul supranatural al oamenilor, așa cum Adam era capul în ordinea naturii. Întrucât Capul este în cer, la fel și noi, membrii lui, avem o șansă reală de a-l dobândi. Mai mult, El a mers ca să ne pregătească un loc în casa Tatălui (cf. *In* 14, 3).

Așezat la dreapta Tatălui, Isus își continuă slujirea de Mediator universal al mântuirii. „El este Domnul care domnește de acum cu

omenitatea sa în gloria veșnică de Fiu al lui Dumnezeu și mijlocește neîncetat în favoarea noastră la Tatăl. Ni-l trimite pe Duhul său și ne dă speranța că vom ajunge într-o zi la el, deoarece ne-a pregătit un loc” (*Compendiu*, 132).

Într-adevăr, la zece zile de la Înălțarea sa la cer, Isus L-a trimis pe Duhul Sfânt ucenicilor după făgăduința lui. De atunci Isus Îl trimite neîncetat oamenilor pe Duhul Sfânt pentru a le comunica puterea dătătoare de viață pe care El o deține și pentru a-i aduna, prin Biserica Sa, ca să formeze singurul popor al lui Dumnezeu.

După Înălțarea Domnului și venirea Duhului Sfânt la Rusalii, Preasfânta Fecioară Maria a fost adusă cu trupul și sufletul în ceruri, pentru că se cuvenea ca Maica Domnului, care îl purtase pe Dumnezeu în sânul ei, să

nu suferă corupția mormântului,
după modelul Fiului său [iv].

Biserica sărbătorește Adormirea
Maicii Domnului pe 15 august.

„Ridicarea la cer a Sfintei Fecioare
este o participare deosebită la
Învierea Fiului ei și o anticipare a
învierii celorlalți creștini” (*Catehism*,
966).

Înălțarea glorioasă a lui Cristos:

a) Ne încurajează să trăim cu ochii
ațintiți asupra gloriei Raiului: *quae
sursum sunt, quaerite – căutați cele de
sus (Col 3, 1)*; amintindu-ne că *noi nu
avem aici o cetate stătătoare (Evr 13,
14)* și cu dorința de a sfîși realitățile
umane;

b) Ne motivează să trăim în credință,
pentru că știm că suntem însoțiți de
Isus Cristos, care ne cunoaște și ne
iubește din cer și care ne dă
neîncetat harul Duhului Său. Cu
puterea lui Dumnezeu putem realiza

lucrarea apostolică pe care El ne-a încredințat-o: mergeți la toate sufletele (Cf. *Mt* 28, 19) punându-L pe culmea tuturor activităților omenești (Cf. *In* 12, 32), pentru ca Împărăția sa să devină o realitate (cf. *1 Cor* 15, 25). Mai mult, El ne însoțește întotdeauna din Tabernacol.

5. A doua venire a Domnului: „De acolo va veni să-i judece pe cei vii și pe cei morți”

Domnul Cristos este rege al universului, dar încă nu sunt supuse Lui toate lucrurile lumii (cf. *Evr* 2, 7; *1 Cor* 15, 28). El acordă timp oamenilor ca ei să-I dovedească dragostea și fidelitatea. Cu toate acestea, la sfârșitul timpurilor va avea loc triumful său final, când Domnul va apărea cu „mare putere și măreție” (cf. *Lc* 21, 27).

Cristos nu a dezvăluit timpul celei de-a doua Sale veniri (cf. *Fap* 1, 7), dar ne

încurajează să fim mereu vigilenți și ne avertizează că înainte de aceasta a doua venire sau *parusia*, va exista un ultim atac al diavolului cu mari calamități și alte semne (Cf. *Mt 24, 20-30; Catehism, 674-675*).

Domnul va veni atunci ca judecător suprem milostiv să-i judece pe vii și pe morți: este *judecata universală*, în care secretele inimile vor fi dezvăluite, precum și conduita fiecăruia față de Dumnezeu și cu privire la aproapele. Acest proces va ratifica sentința pe care fiecare a primit-o după moarte. Fiecare om va primi viață din belșug sau va fi condamnat pentru eternitate, potrivit lucrărilor sale. Astfel se va împlini Împărăția lui Dumnezeu, căci „Dumnezeu va fi totul în toate” (*1 Cor15, 28*).

În judecata finală, sfinții vor primi, vădit, premiul meritat pentru binele pe care l-au făcut. În acest fel, justiția

va fi restaurată, fiindcă în această viață, de multe ori cei care fac rău sunt lăudați și cei care fac bine sunt disprețuiți sau uitați.

Judecata de Apoi ne împinge spre convertire: „Dumnezeu încă mai dăruiește oamenilor «timpul potrivit, ziua mântuirii» (2 Cor 6, 2). Ea inspiră sfânta frică de Dumnezeu. Îl angajează pe om pentru dreptatea Împărăției lui Dumnezeu.

Vestește «speranța fericită» (Tit 2, 13) a reîntoarcerii Domnului, care «va veni pentru a fi preamărit întru sfinții săi și pentru a se arăta minunat în toți cei care vor fi crezut» (2 Tes 1, 10)” (*Catehism*, 1041).

ANTONIO DUCAY

Bibliografie de bază

- *Catehismul Bisericii Catolice*, 638-679; 1038-1041.

Lectură recomandată

- Sf. Ioan Paul al II-lea , *Învierea lui Isus Cristos*, Cateheza: 25-I-1989, 1-II-1989, 22-II-1989, 1-III-1989, 8-III-1989, 15-III-1989.

- Sf. Ioan Paul al II-lea , *Înălțarea lui Isus Cristos*, Cateheză: 5-IV-1989, 12-IV-1989, 19-IV-1989.

- Sfântul Josemaría, Omilia *Înălțarea Domnului în ceruri* , în *Este Cristos care trece*, 117-126.

NOTE

[i] Sfântul Josemaría, *Drum*, nr. 584.

[ii] *Ibidem*, nr. 719.

[iii] Sfântul Ioan din Damasc, *De fide orthodoxa*, 4, 2: PG 94, 1104; cfr. *Catehism*, 663.

[iv] Cf. Pius al XII-lea, Const.
Munificentissimus Deus, 15-VIII-50:
DS 3903.

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/tema-
a-11-a-invierea-inaltarea-si-a-doua-
venire-a-lui-isus-cristos/](https://opusdei.org/ro-ro/article/tema-a-11-a-invierea-inaltarea-si-a-doua-venire-a-lui-isus-cristos/) (26.03.2026)